

Сли се сърцето на Орфея. Краката му се подкосиха от мъка. Отиде си той съсипан и отчаян, затвори се в топлата кошара при овцете и дълго

стоя така, с очи натежали за плач. Няма да я вижда всеки ден, няма да чува гласа ѝ, няма да тръпне от сладостна тревога колчем го стрелне с дълбоките си хубави очи. . . А може би това са само хвалби на малкия немирник.

Но ето, дойде пролетта, реката помътня, зашумя по-високо и по-весело, букаците напъпиха, по долини и върхове буйнаха тревите и цветята. Всичко растеше, развиваше се и пъстреше, както всяка друга пролет, но кой знай защо, на Орфея се струваше, че сега е по-величествено, по-красиво и по-тържествено. И слънцето изгряваше по-голямо и по-светло, и птиците пееха по-гласовито и по-упойтелно. Всичко беше се променило в очите на малкия пастир. Той диша-

ше с пълни гърди свежия пролетен въздух и усещаше как в младата му гъвкава снага преливат